

Bilag: Liste over fejl og udeladelser i "Den forkerte Muhammedtegner"

Pressemeddelelsen angiver, at "I kredsen af tegnere, som var aktive dengang, inkl. deres fagforbund, er der bred enighed om, at historien om de bange tegnere var en løgn. Ytringsfriheden var ikke under pres. Ingen var begyndt at selv censurere."

Den fulde kreds af tegnere og illustratører er ikke blevet spurgt, om de uødvede selv censur, og påstanden om, at det ikke skete, er uden belæg. Formand for bladtegnerne, Erik Petri var ikke personligt aktiv dengang, men er bekendt med flere tegnere, der på daværende tidspunkt overvejede risikoen ved at tegne Muhammed. Konkret kender han endda til et medlem, der ønsker at være anonym, men som deltog i Jyllands-Postens projekt, og som eksplicit har meddelt bogens forfatter, at vedkommende finder den omdiskuterede tekst af Flemming Rose, der blev bragt sammen med tegningerne, fornuftig, også i forhold til selv censur. Efter drøftelser med daværende formand for bladtegnerne, Claus Seidel, er det ikke vores indtryk, at der var bred enighed om, at fortællingen om frygt var løgn.

Om bogens tilblivelse.

Tegner Annette Carlsen har været interviewet til bogen. Hun har i forlængelse af bogen gjort indsigelse over for Lars Refn, da hun ikke så projektet omkring Muhammedtegningerne som en 'hetz mod muslimer'. Fra forfatteren Mette Winding Top modtog hun et udkast til en del af manuskriptet, som hun var direkte uenig i, hvorfor hun foreslog teksten slettet eller redigeret. Herefter oplyser Mette, at det ikke medtages i bogen. Tekststykket fra forfatteren beskrev det stik modsatte af Annette Carlsens oplevelser, men var i overensstemmelse med bogens grundpræmis. Hun deler ikke den opfattelse, at der herskede en fælles holdning blandt tegnerne til projektet som beskrevet af Mette Winding Top. Annette Carlsen måtte ligeledes korrigerer, at hun ville "stille mig helt på samme side som Lars" og, "at hun var "indædt modstander af Jyllands-Postens projekt."

Kåre Bluitgen, som er hovedmål for bogens kritik, og som tilskrives et stort ansvar for krisen, har kun haft sparsom, skriftlig korrespondance med forfatteren, og han har ikke fået bogen og forfatterens konklusioner til gennemlæsning. Kåre Bluitgen er alene blevet informeret om, at der var tale om en portrætbog om Lars Refn. Forfatteren var meget vedholdende i sit ønske om at få oplyst de bange tegneres navne, hvortil Kåre Bluitgen svarer hende direkte: "Jeg kan ikke komme nærmere ind på selve processen uden at tilkendegive et evt. forløb om evt. tidlige tegnere. Jeg kan ikke afsløre hverken afviserne eller den anonyme; jeg er jo uddannet journalist og ved, at intet overhovedet må stå over kildebeskyttelsen. Desuden har jeg givet dem mit personlige ord." Ved sit svar gør Kåre Bluitgen forfatteren opmærksom på, at der også var store vanskeligheder med at finde en tegner ved hans gendigtning af Koranen i 2020, hvilket støtter hans udlægning af forløbet.

Side 7 - Bogen angiver fejlagtigt, at Kristeligt Folkeparti med en række øvrige partier har fremsat et beslutningsforslag om at gøre Muhammedkrisen til pensum.

Et beslutningsforslag om at gøre Muhammedkrisen til pensum blev første gang fremsat i B 2 Forslag til folketingsbeslutning om at opdatere skolesikkerhedsberedskabsplanerne og udarbejde læringsforløb om Muhammedkrisen til brug i undervisningen i folkeskolen i folketingsåret 2021/2022. Det blev forkastet.

Et nyt beslutningsforslag blev fremsat som B18 i 2022/2023. Beslutningsforslaget er en uændret genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 2, folketingsåret 2021-22. Kristeligt Folkeparti har hverken haft pladser i Folketinget eller været involveret i fremsættelse af beslutningsforslagene. Det må være Det Konservative Folkeparti, der menes.

Danmarksdemokraterne er blandt de seks partier, der står bag beslutningsforslag B18, men det mangler i forfatterens opremsning af partier bag.

Side 10 - Forfatteren angiver, at "Bogens hovedperson er Lars Refn. Han var blandt de 12 muhammedtegnere, men medierne har aldrig rigtig interesseret sig for hans syn på sagen".

En infomedia-søgning med søgningerne 'Lars Refn' og 'Muhammed' giver 31 resultater. Søgning med 'Lars Refn Muhammed' giver 279 resultater og 'Lars Refn Jyllands-Posten' giver 276 resultater.

Eksempler på, at Lars Refn gives rig taletid, ses i:

BT den 28. september 2015 'Nej, vi skal ikke håne mindretal'

Jyllands-Posten den 6. november 2005 'Da ingeniøren krænkede kristne'

Jyllands-Posten den 20. september 2015 'Revet ud af kontekst'

Kristelig Dagblad den 5. januar 2021 '15 års debat om Muhammedtegningerne: Ytringsfrihedsfundamentalisme eller faneflugt?'

Interview i Den Lyserøde Taxa den 31. maj 2022.

Søgning på Infomedia viser altså artikler, hvor Lars Refns syn på sagen har været gengivet. Flere af bogens citater indgår næsten ordret deri. Bogens grundpræmis om, at der er tale om ny viden fra en hidtil overset kilde, er fejlagtig.

Side 21 – Bogen angiver, at Lars Refn med det samme ved, at JP's motiv ikke er en ytringsfrihedstest, men at det handler om en "mere og mere dominerende utilpashed ved landets muslimer".

Denne udtalelse er en tolkning, som sammen med tegnerens tegning kan pege på, at bogens primære interviewperson er bias.

Side 21 - Hovedkilden angiver at have talt med sine kollegaer på sin tegnestue forud for, at de valgte at tegne.

En tegner fra samme tegnestue afviser at have talt med Lars Refn forud for at have lavet sin tegning.

Side 29 - Bogen angiver, at Jyllands-Postens Fond har givet økonomisk støtte "til det stærkt islamfjendske Trykkefrihedsselskab med den kontroversielle historiker og journalist Lars Hedegaard som formand".

Der er tale om *guilt by association*, og fonden støtter projekter bredt, såsom Glous 1 i Gellerup, Museet Flugt, WeAct, Sommerskole i Gellerup, Fisken - værested og fritidsjobformidling i København primært for drenge med ikke-vestlig baggrund. Fonden har også støttet Danske Bladtegnere gennem tiden.

Side 33 - Hovedkilden beskriver, at tegningerne opfattes som "udstrakt yringsfrihed eller hetz mod muslimer".

Et projekt, som har et kritisk indhold, vil altid kunne karakteriseres som hetz af modtageren af kritikken. Fastholdes dette argument, vil religion aldrig kunne kritiseres, da det så blot kan betegnes som hetz.

Side 23-24 + 44 - Lars Refn omtaler den 17-årige dreng, og sætter spørgsmålstegn ved, om der nogensinde var en reel fare.

Bogen negligerer faren ved denne del af forløbet og undlader at oplyse, at drengen også blev sigtet og dømt for endnu et tilfælde af trusler og et tilfælde af vold. Det står i kontrast til, at bogen tegner et billede af en mere harmløs sindsforvirret persons råb om hjælp og ikke en reel trussel. Ved terror eller trusler er der nogle gange tale om en sindsforvirret person, men terroristens mentale tilstand forringer ikke truslens karakter. Personen modtog en behandlingsdom for truslerne, ligesom han viste sig villig til at bruge vold, da han samtidig blev dømt for trusler mod et familiemedlem og vold mod en sagsbehandler. Simpel research ville altså have vist forfatteren, at den 17-årige var villig til og i stand til at udøve vold. Bogen synes ikke at lægge særlig vægt på, at PET foretager en trusselsvurdering, som må antages at være en saglig vurdering.

Side 45 - Bogen omtaler Anders Fogh Rasmussens afslag på at mødes med ambassadører fra muslimske lande. Bogen angiver, at det af mange betragtes som første trin i en unødvendig eskalering af konflikten.

Bogen undlader at oplyse, at der i brevet af 12. oktober 2005 fra landenes repræsentanter var angivet at: "We deplore these statements and publications and urge Your Excellency's government to take all those responsible to task under law of the land in the interest of inter-faith harmony, better integration and Denmark's overall relations with Muslim world. We rest assured that you will take all steps necessary."

Bogen udelader altså at oplyse, at repræsentanterne krævede de ansvarlige retsforfulgt, og at dette var målet med deres henvendelse. Det er jo noget helt andet end at ønske afstandtagen.

Bogen undlader også at nævne, at Anders Fogh Rasmussen i sit svar både oplyser, at "the Danish government has no means of influencing the press", men også, at han ønsker en dialog med de muslimske lande med ordene: "I share your view that dialogue between cultures and religions needs to be based on mutual respect and understanding. There is indeed room for increasing mutual understanding between different cultures and religions."

In this regard, I have personally taken the initiative to enter into a dialogue with representatives from the Muslim communities in Denmark." Brevvekslingen er frit tilgængeligt online og kan nemt fremsøges.

Side 48 - Bogen angiver, at et møde mellem et udpluk af muslimske aktører og Muhammedtegnerne var "et positivt og konstruktivt møde".

Det kan diskuteres, da en deltager i mødet beskriver, at nogle af de muslimske aktører virkede aggressive.

Side 50 - Bogen angiver en dusør på 50.000 kroner og forklejner betydningen af dusøren pga. det lave beløb.

Bogen forholder sig ikke til, at historien har vist, at terrorister er villige til at slå ihjel ganske gratis.

På side 56 kalder Lars Refn beløbet “en ringe pris for mit hoved”.

Bogen undlader at nævne, at der var en yderligere dusør på 1 mio. dollars for at dræbe Kurt Westergaard. Bogen forholder sig heller ikke til det forhold, at der blandt de mest ekstreme islamister er en forestilling om en evig himmelsk belønning, hvorfor det ikke er afgørende, om der er en dusør af en vis størrelse i den verdslige verden.

Side 54 - Bogen angiver, at de 12 Muhammedtegninger blev trykt i en egyptisk avis.

Avisen Al-Fagr gengav kun de seks tegninger, der viste noget, som kunne opfattes som en tegning af selve profeten. Det skete ved et optryk den 17. oktober 2005. De manglende reaktioner på det delvise optryk i den egyptiske avis kan både forklares med, at det foregik under ramadanen det pågældende år, og det er ikke odiøst, at der ikke kommer særlige reaktioner på avisens negative omtale af de seks tegninger.

Side 58 - Bogen angiver, at politiet skulle være kommet frem til, at der var tale om en pludselig indskydelse, da terroristen Omar el-Hussein gik til angreb på Krudttønden.

Det er kommet frem, at han ihærdigt forsøgte at leje sig ind i en lokalitet på den modsatte side af Krudttønden, hvorfor dette kan tilbagevises til fulde, og det er uvist, hvor det gæet kommer fra, at der skulle være tale om en pludselig indskydelse. Bogen negligerer derved en alvorlig trussel og et alvorligt angreb endda et med fatalt udfald. Dette kan fremsøges ved en googlesøgning.

Side 60 - Bogen omtaler det planlagte angreb mod Jyllands-Posten, og at det “angiveligt blev stoppet lige, inden terroristerne slog til.”

Forfatterens brug af ordet “angiveligt” rejser tvivl om, hvorvidt man kan stole på politiets udmeldinger. Der var fire anholdte i sagen, herunder tre med bopæl i Sverige, og anholdelserne skete, efter at der var gennemført ransagninger, hvorunder der blandt andet blev beslaglagt plastic-strips, der kan anvendes som håndjern, samt en maskinpistol med tilhørende lyddæmper og skarp ammunition. Bogen synes at negligere sagens alvor og herunder, at Omar el-Hussein var tidligere straffet og havde været i besiddelse af halv-automatiske våben.

Side 66 - Bogen omtaler magasinet SPOT, som blev startet af Lars Refn m.fl.

Bogen og Lars Refn undlader at fortælle om magasinets tagline som var “SPOT, når hån og latterliggørelse ikke er nok”. Spot havde altså samme formål, nemlig hån og latterliggørelse, som Lars Refn nu kritiserer Jyllands-Posten for at have haft.

Side 72 - Bogen angiver, at “der i tegnermiljøet hurtigt opstod teorier om, at de tegnere, der ikke turde tegne Muhammed, slet ikke fandtes.

Vi kan ikke genkende, at der bredt i tegnermiljøet skulle opstå sådanne rygter. De ses også omtalt uden navngiven afsender. Ej heller angivelsen samme sted om, at Kåre Bluitgen var kendt som “en provokatør”. Kåre Bluitgen har udgivet mere end 100 værker og har ikke særligt hetzet mod nogen religion i den forbindelse, men har derimod med et grundigt blik behandlet mange religioner. Mange af hans værker, herunder også de, som omtales negativt i bogen, har fået rosede lektøruddtalelser og generelt positive anmeldelser.

Side 75-76 - Bogen mistænkeliggør det forhold, at Flemming Rose tager fat i bladtegnerne og ikke bogillustratorerne, når han skulle undersøge, at ingen illustratører ville tegne. Forklaringen skulle være Flemming Roses verdensopfattelse.

En anden mulig forklaring er, at Flemming Rose henvendte sig til den gruppe af tegnere, som var hjemmevant med at bruge deres ytringsfrihed - nemlig satiretegnerne. Men bogens tolkning af de involveredes motiver tyder på en særlig bias eller låst antagelse hos forfatteren. Når der er flere mulige forklaringer, vælges den, som passer bedst til bogens politiske budskab.

Side 79 - Bogen angiver, at der ikke kan have været brugt mange kræfter på at finde bange tegnere, da tegningerne kom tre dage efter Ritzau-telegrammet beskrev emnet.

Bogen forklarer ikke, hvorfor tre dage skulle vise, at der kun var anvendt stærkt begrænsede kræfter. Bogen undlader også at oplyse, at tegningerne lå på redaktionen 7 dage forud for offentliggørelse, og forløbet udelukker ikke, at der har været anvendt mange kræfter eller være fremfundet troværdige kilder, som så blot er beskyttet af anonymitet.

Side 80 - Omtaler den anonyme tegner, som til sidst ender med at illustrere Kåre Bluitgens bog. Teksten omtaler, at forfatteren vender sine øvrige interview med Lars Refn, som også andetsteds oplyses at medvirke i samtaler med interviewpersoner.

Dette er ikke en neutral tilgang til emnet, at den primære interviewperson er så aktiv i forhold til de øvrige interviewpersoner i bogen.

Side 80 - Lars Refn siger om den anonyme tegner, som han kender som "en meget stille type", at det er usandsynligt, at han skulle bede om et navneforbud.

Det er rent gætværk og står i kontrast til den anonyme tegners egne ord i et interview i Information den 17. september 2005. Det står også i kontrast til, at Kåre Bluitgen har oplyst, at tegneren til bogen selv har ønsket anonymitet. En meget stille type kan måske også tænkes at ønske diskretion om sin person, måske i særlig grad, når der er en trussel.

Side 80 - I forbindelse med omtalen af navneforbuddet for den anonyme tegner citerer bogen Lars Refn for følgende: "Jeg går ud fra, at det er noget, Kåre Bluitgen har foreslået for at styrke sin historie."

Dette afvises direkte af Sussi Bech på samme side i bogen. Trods dette vælger bogen herefter konsekvent kun at vægte versionen fra den interviewperson, bogens forfatter fremstår tæt positioneret med. At det skulle være iscenesat særligt af Kåre Bluitgen er ren spekulation og i øvrigt en umyndiggørelse af tegnerens ønske om anonymitet. Hertil kan man bemærke, at denne ikke er trådt frem den dag i dag, hvilket man måtte formode ville være sket, hvis bogens udlægning havde været den rette.

Side 82 - Sussi Bech oplyser, at hun ikke konkret var spurgt til opgaven, men at det ikke har betydning, da hun ville have svaret nej, som det er hendes indtryk, at mange andre også ville have gjort. Det er hendes indtryk, "at mange tegnere var og er bange for at tegne profeten Muhammed, og hun ville ønske, at flere ville stå ved deres frygt."

Dette tilbageviser i høj grad bogens præmis, og det ved en tegner, som står ved det med navn, og direkte angiver, at hun ved, at der er andre som er bange. Bogen synes at afvise dette, som ikke falder i tråd med den primære interviewpersons syn på forløbet.

Side 83-84: Bogen benytter en form for deduktiv metode til i en kæde af antagelser at komme frem til, at der ikke er nogen bange tegnere, og at forfatterens "samtaler og undersøgelser peger på, at præcis dette har fundet sted: Bluitgen taler med Sussi Bech, som udtrykte bekymring. Herefter gik han til en journalist, som ukritisk viderebragte historien til andre medier, som lige så ukritisk delte den."

Kæden var dog knækket undervejs, hvis forfatteren havde godtaget forklaringer eller muligheder, som ikke flugtede med hendes tolkninger eller den primære interviewpersons overvejelser.

Side 85 - her oplyser Tove Krebs Lange fra Illustratorklubben, at hun har talt med 5 tegnere der havde sagt nej til opgaven.

Dette skrives i direkte forlængelse af, at bogen har deduceret sig frem til, at kun een er blevet spurgt, og at vedkommende slet ikke var blevet rigtig spurgt, da der var tale om Sussi Bech. Bogen modsiger altså sig selv og egen konklusion direkte.

Såfremt der blandt de fem eller øvrige tegnere var en frygt og selvcensur, er det desuden ikke givet, at dette var noget, de ville viderebringe specifikt til Tove Krebs, når de samtidig har udbedt sig anonymitet, og Tove Krebs' forespørgsel var foranlediget af en henvendelse fra pressen, altså med det formål at fortælle offentligheden om vanskelighederne.

Side 85 - Angiver, at Alice Guldberg Faber fra Tegnerforbundet af 1919 er enig med Lars Refns idé om, at Kåre Bluitgen alene har talt med een tegner.

Dette er ren spekulation og står i kontrast til udtalelsen fra Tove Krebs om en henvendelse til fem tegnere.

Side 88 – Ses at være det eneste sted i bogen, hvor bogen beskæftiger sig med Kåre Bluitgens sikkerhed.

Forløbet viser, at opmærksomhed omkring en i forhold til kriseforløbet kan få ekstremt negativ virkning på ens sikkerhedssituation, og kan forklare tegneres fortsatte ønske om anonymitet, således at deres frygt ikke gøres til årsagen til hele Muhammedkrisen og gør dem til mål for voldsomme reaktioner, som det skete for Kåre Bluitgens satiriske roman i 2015.

Side 100 – Bogen anvender en sammenligning af, at der dør 12 kvinder årligt i Danmark som følge af partnerdrab, og at mange kvinder må leve under hemmelige forhold lig dem som Kurt Westergaard levede under med hemmelig adresse mv.

Dette kan bedst betegnes som whataboutism og en diskreditering af den trussel og fare, Kurt Westergaard og andre har levet under. Hvis forfatteren i stedet kiggede på hvor mange der har tegnet profeten, eller hvor mange der har udøvet magtkritik af religionen, som har modtaget trusler, sammenlignet med andre, så ville konsekvensen heraf være mere retvisende beskrevet.

Side 125 - Lars Refn angiver sin personlige holdning om, at "lige præcis det at tegne deres profet, det er dét, jeg siger er forkert.

Her havde det været åbenbart at spørge Lars Refn, hvorfor han finder det forkert, når det ikke er ulovligt efter dansk lovgivning, og når bogen angiver i sin research, at der ikke er et billedforbud.

Side 125 - Bogen angiver en samtale blandt tegnere og fortæller via sin primære interviewperson, at der er "tørre steder", hvor vi ikke gør grin med dronningen og antyder et tabuområde, og bruger dette som en sammenstilling til, hvorfor vi så skal undlade tilsvarende for visse områder for muslimer.

Det angives ikke, hvilket "tørre steder", det skulle være, og vi ser dronningen som et frit mål for satire og tegninger i Danmark uden særlige tabuområder og uden en tilknyttet sikkerhedsrisiko ved at udøve satiren fra eventuelle fanatiske royalister. Til eksempel har en af Muhammedtegnerne

gengivet en situation, hvor Prins Henrik stod bag kameraet og lavede "helikopteren" for dronningen, så hun fumlede med sine talepapirer. Dette uden at modtage een eneste trussel.

Side 126 - Bogen angiver med udgangspunkt i udtalelser fra Lars Refn, at man ved at gøre grin med alting hele tiden "lægger du dig jo på spor med dem der, der tegner jøder med store næser og som pengepugere, og hvad fanden for nogle fordomme der ellers er".

Hertil kan bemærkes, at der er talrige eksempler på tegninger og illustrationer af jøder eller jødiske politikere og her særligt i tilknytning til kritiske artikler om den jødisk-palæstinensiske konflikt, bosættelser, debat om boykot af israelske varer mv.

Side 137 - Bogen angiver Lars Refns spekulationer om, at Claus Seidel handler som han gør i foreningen, fordi det ville "give noget tiltrængt omtale af vores fag".

Dette er ren spekulation og motivfortolkning, og det fremgår ikke klart, at bogen skulle have forelagt disse ret alvorlige spekulationer for Claus Seidel.

Side 150 - Bogen angiver en længere række overvejelser om kirkens position i det danske samfund. Blandt andet, at det er langt ude, at den danske folkekirke kan fravælge en kvindelig præst.

Det kan i den forbindelse nævnes, at folkekirken med landets biskopper i ryggen på eget initiativ har frabedt sig omfattende af denne undtagelse i loven, som de kalder forældet, hvilket ikke ses tilsvarende for andre religioner i Danmark. Det kan også nævnes, at en kirke som vælger at ansætte en præst, som nægter at vie homoseksuelle, bliver mødt af massive protester, hvilket ikke tilsvarende gør sig gældende for de øvrige anerkendte trossamfund i Danmark, som for hele religionen i landet nægter at vie homoseksuelle.

Side 156 - Bogen angiver, at "måske var der aldrig nogen tegner, som ikke turde illustrere Kåre Bluitgens bog".

Om end denne formulering er noget blødere, så står den sammen med nuancen 1 om at der alene er tale om en "udokumenteret påstand", som et usagligt angreb mod bange tegnere og Kåre Bluitgen. Særligt i lyset af Sussi Bechs klare oplysning om, at hun kender til bange tegnere og også i lyset af de faktiske angreb, voldsepisoder og trusler og PET- samt trusselsvurderinger fra PET og politiet, der løbende foretages.

Side 159 - Bogen angiver Lars Refns synspunkt om, at satire skal sparke opad.

Følger man dette uden samtidig at forholde sig til, at religion er en enorm magtfaktor med en enorm veletableret magtstruktur, vil man aldrig kunne lave satire om religion ud fra en betragtning om, at man i så fald sparker nedad.

Side 168 - Bogen, og her må der være tale om bogens forfatter alene, da der er tale om bogens konklusion, angiver i sin første nuance, at Kåre Bluitgen har udgivet en bog med falske påstande om somaliske piger.

Det er ikke korrekt eller dokumenteret af forfatteren, at bogen indeholder falske påstande, og forfatteren synes at blande Kåre Bluitgens bog sammen med en artikelrække i Information om emnet. Kåre Bluitgen har på intet tidspunkt fået tilbagekaldt en bog, og der er ikke sket rettelser af den bog, forfatteren må henvise til nemlig "Til gavn for de sorte". Her må være tale om en sammenblanding med debatbogen "Nye danskere", der bl.a. bringer en vittighed om somaliske kvinder og blev udsat for kritik af bl.a. en biskop, hvorefter dens salg blev sat på pause af en

mellemlider, indtil direktøren for forlaget kom retur fra bogmesse, hvorefter den igen gik direkte i salg.] Det er udokumenteret, at Kåre Bluitgens bog skulle have givet anledning til "en større hetz mod det somaliske mindretal i Danmark".

Side 168-169 - Bogens anden nuance angiver, at tegneren ikke selv ønskede anonymitet, og bogen angiver, at det alene skyldes pres fra Kåre Bluitgen og forlaget.

Tegneren interviewes til Information allerede i september 2005 altså før tegningernes tilbliven og før Muhammedkrisen. Her udtaler tegneren "Jeg er forbandet ærgerlig over, at jeg ikke tør stå frem, og jeg ved godt, at det er åndssvagt at ligge under for den slags fanatisme. Jeg har ikke et billede af det store, islamiske spørgsmål, der banker på døren, men jeg frygter at blive passet op på gaden og få bank, eller det der er værre," siger tegneren. ... Tegneren fortæller, at frygten til en vis grad dæmpes ved viden om, at billedforbuddet ikke gælder for ikke-muslimer. ... "Men imamen kan jo ikke tale for alle. Han kan jo ikke styre Hizb-ut-Tahrir," siger tegneren."

Her er altså angivet tegnerens daværende egne velovervejede tanker om frygten. Det forholder bogen sig ikke til, men giver blot Kåre Bluitgen og forlaget ansvaret for en ubegrundet frygt.

Side 169 - Bogen angiver i sin 3. nuance, at der ikke er et billedforbud i islam, og at frygten misforstår billedforbudet, som ikke gælder. Bogen angiver også, at der ikke var trusler mod Kåre Bluitgens bog "Koranen og profeten Muhammed.

Bogen forholder sig ikke til, om der er en særlig risiko ved kritiske, blasfemiske eller satiriske tegninger kontra positive, respektfulde eller rent illustrerende tegninger lig dem, kilden i bogen, Jakob Skovgaard Petersen typisk henviser til i sine pointer.

Det er faktisk forkert, at der ikke kom trusler. Disse blev håndteret af PET.

Side 170 - Bogens 4. nuance er så rodet formuleret, at vi med forsigtighed antager, at den anfører, at krisen er opstået af pressens subjektive dækning, hvor de var part og ikke neutrale formidlere.

Pressens dækning var mangesidet og nuanceret allerede dengang og gengav både interviews fra kritikere og støtter til Jyllands-Postens valg om at trykke de tolv Muhammedtegninger, hvorfor der ikke er særlig grund til at stemple pressen som "tidlig part i konflikten" i stedet for neutral. Der er heller ikke grund til at tillægge alle de involverede et og samme negative motiv, nemlig hetz mod muslimer. Den daværende formand for bladtegnerne, Claus Seidel, har i sit værk "Til strengen" - et trebindsværk på 1200 sider om bladtegningens 150-årige historie i Danmark - fortalt om sit motiv for at få tegningerne ud, nemlig at "vi med tegningerne kunne bidrage til den gode debat, der manglede mellem de herboende muslimer og os øvrige danskere". Claus Seidel afdækker altså et helt andet motiv, end Mette Winding Top kommer frem til.

Side 171 - Bogen beskriver i 5. nuance det misforhold, at Kurt Westergaard modtog særlig stor omtale i pressen, og at han var spændt for en særlig fløjs vogn. Hertil lægger bogen et citat fra tegnerens enke om, at tegningen aldrig var et forsøg fra Kurts side på at fornærme muslimer eller skabe had. Overfor det står Lars Refn i bogens nuance som en forsømt person i forhold til manglende omtale eller hæder for sit arbejde i Cartooning for Peace.

Hvad angår Kurt Westergaards motiver med sin tegning, kunne Kurt Westergaards egne ord herom være fremsøgt uden en ladet tolkning af Kurts enkes ord. Forklaringen om, at han aldrig har tegnet Muhammed, men derimod billedet på islamister eller terroristers brug af religionen, er gengivet gentagne gange i pressen. Da forfatteren på side 32 angiver først at "have studeret tegningerne nærmere" i 2022, for at sætte sig ind i forløbet, kan det forklare forfatterens manglende indsigt heri. At Cartooning for Peace ikke har fået større omtale i Danmark kan muligvis

forklares med, at de er en organisation under fransk lovgivning og i høj grad kommunikerer på fransk.

Side 172 - Bogens 6. nuance omtaler frygten for og risikoen for terror, og at risikoen er så lille, at enhver frygt, hvis den altså findes, er ubegrundet.

Bogen negligerer her risikovurderinger foretaget af politi og efterretningstjenester, og betydningen af de reelle angreb herunder flere fatale angreb. Bogen forholder sig ikke til forskellen i risiko for at være tegner eller illustrator af øvrige emner end religiøse kontra risikoen ved at illustrere emner under islam.

Forfatterens research har ikke ført til, at den konkrete trussel fra David Headley mod Kurt Westergaard og Jyllands-Posten nævnes i bogen. David Headley blev anholdt den 3. oktober 2009 og afsoner pt. 35 års fængsel i USA. Han udtalte blandt andet "I stedet for at angribe avisens bygning, så ville jeg bare fjerne tegneren, Kurt Westergaard, og jeg kunne gøre dette alene".

Side 173 - Bogens 7. nuance beskriver, at journalister er blevet angrebet og dræbt talrige gange siden 2015. Nuancens konklusion er uklar, men peger på, at angreb på Salman Rushdie får uforholdsmæssig meget omtale.

Det er ikke odiøst, at et angreb på Salman Rushdie får stor omtale, hvis den er resultat af en fatwa eller mere omfattende religiøst funderet modstand end en enkeltpersons angreb på sin partner. I de lande hvor forfatteren angiver, at mord på journalister ikke efterforskes, findes der vel næppe åbent kendte satiretegnere. Nuancen antyder, at vi skal være mere bekymrede for mafiaen, narkobander eller magtfulde despoter end jihadistiske terrorister. En dansk tegner som tegner Muhammed vil til tid og evighed med rette kunne være mere bange for jihadistiske terrorister, end vedkommende bør være bange for et tilfældigt angreb fra mafiaen, narkobander eller magtfulde despoter.